

Crkva
cjelovitog
evanđelja

Kneza Branimira 11
10 000 Zagreb, Hrvatska
cce@cce.hr

T 01 4920 726
F 01 4813 871
www.cce.hr

VJERA

– JAMSTVO I DOKAZ

Mario Dučić,
siječanj 2010.

Propovijedi Crkve cjelovitog evanđelja su besplatna publikacija. Ako ih želite dobiti na svoju adresu, javite nam se.

„Vjera je jamstvo za ono čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.“

(Hebrejima 11.1)

Vjera je tema o kojoj su mnogi na razne načine propovijedali, čak je i zlorabljali, promašujući samu njezinu bit. Moja molitva je da nas sve zajedno Duh Sveti uvede u istinu o vjeri, da se u ova krizna i teška vremena ohrabreni i dalje uzdamo u Boga te ostanemo čvrsti i nepokolebljivi u stvarima njegova Kraljevstva. Pismo kaže da mu je „bez vjere nemoguće mu ugoditi“ (Hebrejima 11.6). Bez vjere u Boga naši životi se mogu usmjeravati prema stvarima ovoga svijeta i odvesti nas prema lošim odlukama koje se mogu činiti kao dobre, ali su, iz nadnaravne perspektive, pogubne za naš život ili službu. Vjera je zato bitan „sastojak“ za kojeg se moramo izboriti i čvrsto prionuti ako želimo ugoditi Bogu.

Inače, ovaj stih iz poslanice Hebrejima je jedan od mojih najdražih i vraća me u moju osobnu prošlost kada sam studirao na teološkom fakultetu. Vrlo se dobro sjećam kada sam dobio pismo iz biblijskog instituta u Americi u kojem je pisalo da sam dobio školarinu za studiranje u Dallasu. Unatoč tome, morao sam se pobrinuti za troškove puta i ostale potrebne pripreme. Kao gotovo svaki student tada, nisam imao novaca za kartu, ali sam jednostavno samo odlučio vjerovati u Boga i njegovu providnost. Čak sam i nakon nekog perioda kontinuirane i ustrajne molitve rekao sebi

✦ **Bez vjere u Boga naši životi se mogu usmjeravati prema stvarima ovoga svijeta i odvesti nas prema lošim odlukama koje se mogu činiti kao dobre, ali su, iz nadnaravne perspektive, pogubne za naš život ili službu.**

da neću više u molitvama tražiti od Boga novac za kartu već ću mu jednostavno zahvaljivati kao da je to gotova stvar. Tako da sam u jednom određenom trenutku usmjerio svoje molitve za svoje buduće cimere, iako nisam imao financija za kartu ili bilo što drugo potrebno.

Odgovor o školarini sam dobio prije Božića, ali kako se približavao kraj tekuće studentske godine i kako nisam vidio nikakvih vidljivih rezultata, počeo sam sumnjati i samog sebe uvjeravati da najvjerojatnije sve to nije bila Božja volja. Čak sam osjećao da više ne bi trebao niti moliti u vezi te situacije, jer je datum početka studentske godine u Americi već toliko bio blizu, da mi je vjera u vezi toga toliko pala da sam počeo planirati neke druge stvari za tu tekuću godinu.

Jednog jutra, skoro pred kraj semestra, dekan fakulteta me pozvao u svoj ured. Kada sam ušao u ured, rekao mi je da je našao nekoliko omotnica ispod svojih vrata, od kojih je jedna bila naslovljena na moje ime. Automatski sam je stavio u džep misleći da je to najvjerojatnije neka obavijest o predavanjima ili nešto tome slično. Kada sam je ipak u hodniku izvadio iz džepa i otvorio, u njoj se nalazila novčanica od 100 američkih dolara i stih iz Poslanice Hebrejima 11.1 „Vjera je jamstvo za ono

✦ **Kršćani više puta traže neki dokaz vjere, ali je često jedini dokaz ili, bolje rečeno, jedini jamac za ono što nam je obećano po našem Gospodinu Isusu Kristu vjera. Pismo kaže da je „ona je jamstvo za sve ono čemu se nadamo i jedini dokaz za sve one stvarnosti kojih ne vidimo.“**

čemu se nadamo, dokaz za one stvarnosti kojih ne vidimo.”

Nakon što sam pročitao taj stih vjera mi je odmah porasla i u sebi sam se pokajao što nisam izdržao do kraja i što sam se okrenuo prema svojim drugim planovima. Avionsku kartu sam rezervirao u vjeri, iako nisam imao sav novac. Dva tjedna prije polaska sam je u potpunosti platio. Nakon toga Bog je čudesno providio ostatak i sve ostale stvari koje su bile potrebne da stupim u „obećanu zemlju“. U tih godinu i pol dana, moj se život u potpunosti promjenio, a najviše od svega – Bog mi je dao viziju za život. Koliko sam mogao propustiti da sam ustrajao u svojim planovima bez vjere u Gospodina da on može dovršiti sve što je započeo u mom životu?

1. VJERA JE DOKAZ I JAMSTVO ZA STVARNOSTI KOJE NE VIDIMO.

Kršćani više puta traže neki dokaz vjere, ali je često jedini dokaz ili, bolje rečeno, jedini jamac za ono što nam je obećano po našem Gospodinu Isusu Kristu vjera. Pismo kaže da je „ona je jamstvo za sve ono čemu se nadamo i jedini dokaz za sve one stvarnosti kojih ne vidimo.”

Pisac Hebreja nas ovime želi poučiti, ohrabriti i ukazati da je vjera živa i realna stvar, odnosno način ili stil nečijeg života, a ne nužno samo neka suhoparna formula ili doktrina u koju vjerujemo.

Grčka riječ za vjeru je *pistis*. Riječ nam pojašnjava značenje „čvrstog uvjerenja“, odnosno osvjedočenja koje je utemeljeno na slušanju. Riječ također i znači povjerenje, odnosno sigurnost.

Isto tako, riječ jamstvo u originalu znači i pouzdanje. Drugim riječima, pisac Hebreja kaže da postoje stvarnosti za koje nemamo nužno materijalnih dokaza, iako nisu manje stvarne. Ali upravo

nam vjera u Gospodina omogućava da znamo kako te stvari postoje. Vjera je temelj svakog vjernika i veliki je izvor kršćanske nade.

Nadalje, riječ „dokaz“ koju mnogi i prevode riječju „test“, ukazuje pak da je osim vjere, koja je temelj svega čemu se nadamo, ona i dokaz za stvari koje trenutno ne vidimo. Dakle, kršćanstvo nije beznadno. Pisac Hebreja nam kaže da imamo vjeru i da kroz nju testiramo sve stvari „koje ne vidimo.“ Dvije riječi opisuju vjeru u Boga, a to su pouzdanje i sigurnost.

Onog dana kada smo povjerovali, naša je vjera bila početak vjerovanja u Božji karakter – u ono tko je on i ono što govori, a krajnji ishod vjerovanja u Božja obećanja je da će on učiniti ono što je rekao. Dakle, kada vjerujemo da će Bog ispuniti svoja obećanja, iako trenutno ne vidimo da su se ta obećanja ispunila, mi ih kao vjernici prihvaćamo vjerom.

Zato mu je bez vjere nemoguće ugoditi, jer se nećemo prvenstveno pouzdati u njega na početku svoje vjere u ono što je on te ono što govori, a zatim odbaciti sva njegova obećanja koja nam ustvari ukazuju na sve ono što on može za nas učiniti. Što se onda događa: ako mu ne vjerujemo, živjet ćemo prema vlastitim osjećajima, nahođenjima i planovima, prema vlastitom pouzdanju te promašiti sve one stvari koje on ima za nas da smo ostali na putu vjere.

2. POVIJESNI PRIMJERI VJERE KAO JAMSTVA.

Osim što je vjera dokaz, ona i jamac za ono čemu se nadamo. Bilo je pojedinaca koji su jednostavno vjerovali Bogu unatoč teškim okolnostima i stvarima koje se nisu mogle logično objasniti, ali su imali vjeru kao jamac za ono čemu su se nadali. Pisac Hebreja nam nadalje nabraja

u 11. poglavlju heroje vjere. Neki od njih su Noa, Abraham, Mojsije i Josip.

Pismo nam kaže: „Vjerom Noa, obaviješten od Boga o još neviđenim stvarima, s pobožnim poštovanjem sagradi lađu da spasi svoju obitelj. Vjerom osudi svijet i postade baštinikom pravednosti koja pripada vjeri.“(Hebrejima 11.7)

Noa je iskusio odbačenost samo zato što je bio drugačiji od svojih sugrađana. Bog mu je zapovjedio da izgradi veliku lađu usred pustinje. Iako se iz pogleda naravnim očima takav čin činio suludim, Noa je ipak u vjeri poslušao: „U očima Božjim zemlja se bila iskvarila; nepravdom se napunila. I kad je Bog vidio kako se zemlja iskvarila – ta svako se biće na zemlji izopačilo – reče Bog Noi: »Odlučio sam da bude kraj svim bićima jer se zemlja napunila opačinom; i evo, uništit ću ih zajedno sa zemljom. Napravi sebi korabljju od smolastoga drveta... Ja ću, evo, pustiti potop – vode na zemlju – da izgine svako biće pred nebom, sve u čemu ima dah života: sve na zemlji mora poginuti. A s tobom ću učiniti Savez; ti ćeš ući u korabljju – ti i s tobom tvoji sinovi, tvoja žena i žene tvojih sinova...« Noa učini tako. Sve kako mu je Bog naredio, tako je izvršio.“ (Postanak 6.11-13,17-18; 22)

U Postanku čitamo da je “Noa bio čovjek pravedan i neporočan u svom vremenu.” (Postanak 6.g). Drugim riječima, ne znači da nikada nije sagriješio, već da je svim svojim srcem ljubio i slušao Boga. Noa je jednostavo vjerovao Bogu!

✦ **U vjeri se ne trebamo obazirati na trenutne okolnosti ili se plašiti biti drugačiji od drugih ljudi. Radikalna vjera je uvijek putokaz za nas i za izgubljene.**

Svijet je onda, kao i danas, bio preplavljen zlom. Broj ljudi koji su ljubili Boga smanjio se samo na jednu obitelj. Ustvari, Bog je rekao Noi da će osuditi zemlju radi pokvarenosti i naredio mu da izgradi lađu. Možete li samo zamisliti ismijavanje ljudi koji su bili oko njega? Što su mu sve govorili? „Jesi li ti lud, kakav sud, kakav brod u pustinji!“ Ipak, unatoč izrugivanju i nevjeri, Pismo nam kaže da je „vjerom Noa sagradio lađu da spasi svoju obitelj.“ (Hebrejima 11.7) Noa je bio poslušan Bogu, a poslušnost je sastavni dio vjere u Gospodina!

Za Nou je jedino vjera bila jamac za njegovu korablju. Korablju je gradio 120 godina, koliko je Bog i dao kao vrijeme milosti za narod oko njega da se spasi od suda. 120 godina milosti! Noa je vjerom poslušao Boga, što je u praksi značilo 120 godina predanja određenom projektu koji je u očima drugih bio u potpunosti nestvaran i sulud. Ipak, nakon 120 godina, Pismo nam potvrđuje jamstvo njegove vjere: „U dan onaj – šestote godine Noina života, mjeseca drugog, dana u mjesecu sedamnaestog - navale svi izvori bezdana, rastvore se ustave nebeske. I udari dažd na zemlju da pljušti četrdeset dana i četrdeset noći.“ (Postanak 7.11-12)

Noa je u vjeri bio poslušan i, zato što je vjerovao Bogu, bio je spašen! Jedini jamac tijekom 120 godina izgradnje je bila samo vjera u Gospodina i

★ Često je život vjere život žrtvovanja i zato nemojmo biti iznenađeni ako Bog od nas zatraži da napustimo sigurne roditeljske domove ili sigurna okruženja kako bismo vršili njegovu volju.

ništa drugo!

Svakako, jedna lekcija je bitna: u vjeri se ne trebamo obazirati na trenutne okolnosti ili se plašiti biti drugačiji od drugih ljudi. Naša poslušnost Bogu i njegovoj Riječi će nam uvijek rasvjetljavati stvari i ukazivati drugima na njihovu neposlušnost, odnosno pravi put kojim ljudi oko nas trebaju ići. Radikalna vjera je uvijek putokaz za nas i za izgubljene.

Drugi povijesni primjer vjere je – Abraham. Pismo nam kaže da se: „Vjerom se Abraham pokori kad primi poziv da ode u zemlju koju je imao primiti u baštinu. Ode, iako nije znao kamo ide. Vjerom se preseli u obećanu zemlju kao u tuđu i nastani se u šatorima skupa sa Izakom i Jakovom, subaštinicima istog obećanja.“ (Hebrejima 11.8-9)

Abrahamov život je bio život vjere. Na Božju zapovijed je ostavio svoj dom i otišao u drugu zemlju – poslušao bez pitanja. U Postanku vidimo koja je to bila Božja zapovijed: „Jahve reče Abram: »Idi iz zemlje svoje, iz zavičaja i doma očinskog, u krajeve koje ću ti pokazati. Velik ću narod od tebe učiniti, blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličat, i sam ćeš biti blagoslov.“ (Postanak 12.1-2)

Abraham je vjerovao u zavjet kojeg je Bog s njim sklopio. Čak je i iz poslušnosti prema Bogu bio spreman žrtvovati svog sina obećanja, Izaka. Često je život vjere život žrtvovanja i zato nemojmo biti iznenađeni ako Bog od nas zatraži da napustimo sigurne roditeljske domove ili sigurna okruženja kako bismo vršili njegovu volju.

Mojsijevi roditelji su također određene stvari učinili u vjeri. Iako su okolnosti bile vrlo teške, imali su vjeru u Boga kao jamstvo i zato su ga odlučili sakriti. Kasnije je i sam Mojsije vjerom odbio život kod faraona te odabrao zlostavljanje koje je kasnije, znamo, rodilo velikog roda: „Vjerom Mojsija,

kad se rodi njegovi roditelji sakriše tri mjeseca, jer vidješe da je djeteta ljepušasto, i ne pobojaše se kraljeve odredbe. Vjerom Mojsije, kad odraste, odbi da ga nazivaju sinom faraonove kćeri. Radije je odabrao da bude zlostavljan zajedno s Božjim narodom nego da ima časovito grešno uživanje.

»Sramotu Kristovu« smatrao je većim bogatstvom od egipatskog blaga, jer je gledao na obećanu nagradu. Vjerom ostavi Egipat, ne bojeći se kraljeve srdžbe. Ostade, naime, postojan kao da promatra Nevidljivoga.“ (Hebrejima 11.24-27)

Mosijevi roditelji nisu bili samo ponosni roditelji koji su isticali njegov uspjeh već su prvenstveno bili vjernici i vjerovali u Boga, a ne u ljude. Upravo radi njihove poslušnosti i vjere, Mojsije je postao jedan od najvećih vođa izraelskog naroda, prorok i onaj koji je providio Zakon.

Kasnije mu je bila potrebna vjera da napusti lijepe palače i bogatstva koja su ga okruživala. Vrlo je lagano naći se prevaren privremenim dobrima bogatstva, prestižom, statusom i dostignućima te postati slijep obzirom na trajnija i vrednija ulaganja u Božje Kraljevstvo.

Vjera nam pomaže da gledamo iznad svih svjetovnih vrijednosti kako bismo vidjeli vječne vrijednosti Božjeg kraljevstva. Mojsije je „sramotu Kristovu“ smatrao većim bogatstvom od bogatstva ovoga svijeta. On je znao što vrijedi! Krist iznad svega! On je znao da će mu Vrhovni pastir „dati neuveli vijenac – slavu“ (1 Petrova 5.4)

„Vjerom se Josip na kraju života sjeti izlaska sinova Izraelovih i dade naredbe u pogledu svojih kostiju.“ (Hebrejima 11.22)

Josip, jedan od Jakovljevih sinova, bio je prodan u ropstvo od svoje braće. Ali radi svoje vjere u Boga dobio je najveću poziciju u Egiptu. Iako je Josip mogao upotrijebiti svoju poziciju kako bi izgradio svoje kraljevstvo, ipak se sjetio

Božjeg obećanja Abrahamu. Nakon što se izmirio sa svojom braćom, zatražio je da njegova braća budu blizu njega i da se njegove kosti odnesu u obećanu zemlju.

Vjera znači vjerovati Bogu i činiti ono što on od nas zahtijeva, bez obzira na okolnosti. Apostol Jakov je rekao u svojoj poslanici: „Blagoslovljen je čovjek koji trpi kušnju: prokušan, primit će vijenac života koji je obećao Gospodin onima koji ga ljube.“ (Jakovljeva 1.12)

Božji vijenac života nije slava i čast na zemlji, nego nagrada vječnoga života – živjeti s Bogom zauvijek. Ali pobijediti znači ljubiti ga i ostati vjeran unatoč pritiscima. Vjera je jamstvo koje nam može pomoći u vremenima kušnji. Ostanemo li postojani s Isusom i na njegovom putu, vjera nam jamči da će stvari koje je Bog naumio ostvariti kroz nas biti ostvarene iako trenutno može biti teško podnošljivo.

Nadalje, stihovi poslanice Hebrejima donose sažete priče o životima velikana vjere. Neki su doživjeli nadnaravne pobjede, neki su čak nadjačali smrt; a opet bilo je i onih koji su iskusili izrugivanja, tamnice, bili kamenovani, kušani, ubijeni. I bez obzira na uspjeh ili neuspjeh u ovome svijetu, Pismo za njih kaže da su ljudi „kijih svijet ne bijaše dostojan!“ (Hebrejima 11.38a)

Imati postojanu vjeru ne znači samo imati sretan i bezbrižan život ovdje na zemlji. Ustvari, naša vjera u Boga je, osim ostalog, i jamstvo da ćemo biti prezreni i neprihvaćeni od svijeta. Mnogi

★ **Vjera nam pomaže da gledamo iznad svih svjetovnih vrijednosti kako bismo vidjeli vječne vrijednosti Božjeg kraljevstva.**

vjernici danas prolaze kroz patnje i osjećaju se kao da ih je Bog napustio ili ga optužuju za nedovoljnu brigu samo zato što nisu uspjeli prema vlastitim zamislima. No, stvarnost je često takva da živimo u stvarnome svijetu koji je ispunjen patnjama, odbačenosti i boli. On čak može dopustiti da kršćani budu ubijeni za njega, što ne znači da su ostavljeni već to pruža dokaz osobne vjere i poslušnosti koja uvijek rađa plod. Vidimo da mnogi heroji vjere nisu primili što je obećano, odnosno nisu primili potpunu nagradu jer su umrli prije nego je došao Krist: "I ti svi, iako su postigli pohvalno svjedočanstvo zahvaljujući vjeri, ne primiše ono što je obećano, jer je Bog nešto bolje predvidio za nas: da bez nas ne postignu savršenstvo." (Hebrejima 11.39-40)

3. VJERA UVIJEK IMA POZITIVAN STAV I USREDOTOČENA JE NA ISUSA.

"U vjeri umriješe svi ovi ne primivši što je obećano, već to izdaleka vidješe i pozdraviše te priznaoše da su »tuđinci i putnici na zemlji«. Oni koji tako govore pokazuju da traže domovinu. A da su pod tim još mislili na onu iz koje su izišli, još bi imali vremena da se vrate. A sad, oni teže za boljom, to jest za nebeskom domovinom. Zato ih se Bog ne stidi, ne stidi se nazivati se njihovim Bogom. Zbilja im je pripravio grad." (Hebrejima 11.13-16)

Vjera je uvijek pozitivna. Bilo da primimo ono što nam je obećano za našeg života ili nakon njega.

★ **Vjera znači vjerovati Bogu i činiti ono što on od nas zahtijeva, bez obzira na okolnosti.**

Vjernici koji vjeruju Bogu znaju da su tuđinci na zemlji, pa su stoga usmjereni i teže prema nebeskoj domovini. Nisu cinični i negativni jer su im oči usmjerene na Krista, a ne samo na ovozemaljske stvari. Bog je za nas pripravio nebeski grad – nebesku državu! To je grad u kojem će sam Bog: „otrti svaku suzu s naših očiju. Smrti više neće biti; neće više biti ni tuge, ni jauka, ni boli, jer stari svijet prođe.“ (Otkrivenje 20.4)

Svi heroji vjere su zapravo vjerom priznali da ovaj svijet nije njihov dom. Njihovo srce nije bilo u ovome svijetu, jer su oni prema njemu bili samo „tuđinci i putnici“. Zato je i dobro za nas da se u ovim zadnjim i teškim danima ne vežemo previše za ovaj svijet i svjetovne stvari, jer se nećemo moći odazvati u vjeri na Gospodnju zapovijed.

Ti su ljudi umrli bez da su primili ono što je Bog obećao, ali nikada nisu izgubili nebesku viziju. Krist je o njima govorio kada je rekao: „Zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi vidite, ali ne vidješe, čuti što vi čujete, ali ne čuše.“ (Matej 13.17)

Apostol Pavao je nešto slično govorio o nebeskom gradu koji čeka sve one koji su mu vjerovali: „A naša je domovina na nebesima, odakle i Spasitelja postojano očekujemo, Gospodina Isusa Krista.“ (Filipljanima 3.20) Bog nam je pripravio nešto mnogo bolje od onoga što nam ovaj svijet nudi. A mi smo doživjeli i iskusili ono što oni nisu mogli iskusiti – upoznali smo Isusa Krista. Vjerom smo ga prihvatili i u vjeri s njime hodamo. Imamo mnogo više nego su oni imali. Imamo Isusa Krista na našoj strani, začetnika i završitelja naše vjere!

„Zato i mi, opkoljeni tolikim oblakom svjedoka, odbacimo od sebe svako breme i grijeh koji lako zavodi, te ustrajno trčimo na utakmici koja nam je određena! Uprimo pogled u začetnika i završitelja vjere, u Isusa, koji namjesto određene mu radosti

UČINKOVITO VODSTVO 29. - 30. siječnja 2010.
seminar za crkvene voditelje

K.C. "Riječ Života", Zagreb - Žitnjak bb / petak 29.01: 19-21h; subota 30.01: 10-12 h, 14 h, 16-18 h
organizator: Hrvatska katolička koalicija; www.hkk.hr

podnese križ ne mareći za sramotu te »otada sjedi s desnu« Božjeg prijestolja. Promotrite pomno onoga koji je od grešnika podnio takvo protivljenje protiv samoga sebe, da ne sustanete i ne klonete duhom!» (Hebrejima 12.1-3)

Taj oblak svjedoka su upravo ti heroji vjere o kojima piše pisac poslanice Hebrejima. Njihova vjernost je nama stalni poticaj i ohrabrenje. Mi nismo sami u svojim borbama i problemima. Već su neki prije nas trčali na toj utakmici života i pobijedili, a sada nas njihovo svjedočanstvo ohrabruje da i sami pobijedimo. Kakvu nam je samo Bog ostavio baštinu!

Sami uviđamo da kršćanski život uključuje težak trud. Od nas se traži da napustimo sve što nas sprečava u našem odnosu s Gospodinom, da strpljivo trčimo i da se borimo protiv grijeha u snazi Duha Svetoga, da „uzmemo svoj križ i slijedimo Isusa“.

Bog od nas traži da odbacimo svaki teret koji nas zavodi i sprečava u našoj utrci života i vjere. Apostol Pavao nas upozorava i kaže "Ne znate li da u trkalištu svi trkači trče, ali samo jedan dobiva nagradu! Tako trčite da je odnesete... Ja stoga tako trčim, ne kao u nepouzdanu; tako dajem udarce, ne kao onaj koji mlati vjetar. Naprotiv, ja bijem svoje tijelo i vučem ga kao roba, da sâm ne budem odbačen pošto sam drugima propovijedao." (1 Korinćanima 9.24-27)

Želimo li završiti utrku koju smo započeli s Isusom? Tada mu trebamo vjerovati. Trebamo biti postojani u vjeri bez obzira na okolnosti. Trebamo biti disciplinirani bez obzira na trenutne okolnosti. To je pravi život vjere koji nam daje snagu da ne posustanemo, da ne budemo duhovno lijeni; koji nam daje snagu da, ako treba, zaniječemo svoje trenutne potrebe kako bismo dobili nebesku nagradu.

Ako želimo pobijediti ne smijemo nikada maknuti svoje oči s Isusa! Ne smijemo ga se sramiti, jer se on nije posramio nas. Pismo nam kaže: "koji namjesto određene mu radosti podnese križ ne mareći za sramotu" Isus Krist je rekao: "Tko se mene posrami pred ljudima, ja ću se posramiti njega pred mojim Ocem nebeskim." Želimo li biti ljudi vjere? Onda uzmimo Kristovu sramotu na sebe i hodajmo puni pouzdanja u njega i njegove riječi bez obzira na okolnosti! Vjera je uvijek pozi-

★ **Imati postojanu vjeru ne znači samo imati sretan i bezbrižan život ovdje na zemlji. Ustvari, naša vjera u Boga je, osim ostalog, i jamstvo da ćemo biti prezreni i neprihvaćeni od svijeta.**

tivna jer je usredotočena na Krista!

Konačno, kada se nađemo suočeni s poteškoćama i obeshrabenjima, vrlo lagano možemo izgubiti veliku sliku Kraljevstva koja je pred nama. Mnogi su već prošli kroz život i ostavili nam mnoga svjedočanstva svoje vjere, pa čak i bili okruženi još težim okolnostima nego mi danas, ali su postigli „pohvalno svjedočanstvo zahvaljujući vjeri“ (Hebrejima 11.39)

“...promotrite pomno onoga koji je od grešnika podnio takvo protivljenje protiv samog sebe da ne klonete duhom!” (12.3)

„Izidiimo, dakle, k njemu izvan tabora noseći njegovu sramotu, jer ovdje nemamo trajnog grada, već tražimo buduću.“ (Hebrejima 13.13-14)

Naš fokus i uzor u ovim vremenima treba biti Isus Krist: “koji je sam sebe ponizio i postao poslušan sve do smrti i to do smrti na križu.” (Filipljanima 2.8)

Znate li zašto je sve to učinio? Jer je vjerovao! Vjerovao je Ocu, da ga Otac neće ostaviti! Zato mu i mi trebamo vjerovati i to je dovoljno. A onda i znati da nakon patnje uvijek dolazi i slava. Vjerom možemo pobijediti svijet!

Zato nemojmo klonuti duhom, jer nisu niti

naši heroji vjere! Znajte da smo mi oni „kijih svijet nije dostojan“. On je onaj koji je započeo i koji će dovršiti našu vjeru!

Bez obzira na to da li se možda nalazimo usred kakve kušnje ili nevolje, trebali bismo ustati u vjeri i hrabro uprijeti pogled u Isusa koji je začetnik i završitelj naše vjere! Odbacimo svaki teret i grijeh koji nas u tome sprečava i nemojmo klonuti duhom: „Zato »uspravite mlitave ruke i klecava koljena« i »pravo hodite svojim nogama«...” (Hebrejima 12.12) Osim nebeskih obećanja, vjerujem da ovakav stav može pomoći da mi sami ili generacije naših potomaka ostvare sve ono što nam je Bog obećao kroz svoju riječ. Jer je vjera je naše jamstvo i dokaz da idemo naprijed s pozitivnim stavom bez obzira na okolnosti oko nas.

★ **Želimo li završiti utrku koju smo započeli s Isusom? Tada mu trebamo vjerovati. Trebamo biti postojani u vjeri bez obzira na okolnosti. Trebamo biti disciplinirani bez obzira na trenutne okolnosti.**

Copyright©2010. Crkva cjelovitog evanđelja.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se umnožavati, fotokopirati niti na bilo koji način reproducirati bez pismenog dopuštenja. Ispis ili prosljeđivanje putem elektroničke pošte za osobnu upotrebu ili prijatelje je dopušten.

Ako želite financijski podržati izdavanje ovih propovijedi, svoj prilog možete uplatiti na broj žiro računa 2484008-1102460506 pri RBA ili

poštanskom uplatnicom na adresu Crkva cjelovitog evanđelja, Kneza Branimira 11, 10000 Zagreb s naznakom "za propovijedi".